

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וְאֶתְחַנֵּן

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק כ"ח

קונטרס 658

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

יג) הגאולה תהיה על ידי שנתדבק בצדיק שיש לו כח להגן ולהיות תבת נח של ישראל, הוא הרשב"י הקדוש

ובימינא יפקון, (דף נד.) בגין דצדיק ח"י עלמין איהו עני דאתקשר בימינא, דאיהו פסח, כגוונא דישראל דאתמר בהון (יחזקאל טו ז) ואת ערום ועריה, והאי יונה איהי יונה דתיבת נח.

[באור: ובימינא יפקון – שיצאו בחסד וברחמים בזכות הצדיק שמשים עצמו כעני כמו שאמרו חז"ל בברכות (דף יז:): אמר רב יהודה אמר רב בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ואומרת כל העולם פלו נזוין בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת, וכמו בפסח שדלג השם על מצב ישראל וגאלם, כך יגאלנו בגאלה האחרונה אפלו שאין לנו זכיות, על די שנתדבק בצדיק שיש לו כח להגן ולהיות תבת נח של ישראל, הוא הרשב"י הקדוש שהבטיח (ספח דף מה:): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם פלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, וכו', כן נזפה לגאלה ברחמים במהרה בקיינו אמנ].

יד) ללמוד תקוני זוהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים

בהקדמת המוציא לאור תקוני זוהר מהגר"א, כתוב, וז"ל: יעין בסוף הקדמת בעל פסא מלך, ועוד בכמה ספרים קדושים שהלהיבו מאד ללמוד התקוני הזוהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים (ואולי יש להסמיק זה ממה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ונדא יום הכפורים, דתבת נח היא אמא עלאה חלון דילי הוא עמודא דאמצעיתא, דביה אור יתירה אור. וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה פתוחים, וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום, שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול, ורעיא מהימנא איתא על התקוני זוהר דאיהי כגוונא דתבת נח וכו' כפדוע.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(טו) אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁיִשְׁלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים בְּיָמִים אֱלוֹ מַחְמָשָׁה עֶשֶׂר
בְּאָב עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים – וְיִקְרִי יְרוּשָׁלַיִם מִתְּחִילִים בְּאֲמִירַת
הַתְּקוּנִים מַחְמָשָׁה עֶשֶׂר בְּאָב.

הַרְבֵּה חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשָׂה מִתְּחִילִים לְלַמֵּד סֵדֵר תְּקוּנֵי זֶהר הַקְּדוֹשׁ
מִחֲמַשֶּׁת עֶשֶׂר בְּאָב עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים. כִּי מַעֲלַת אֲמִירַת תְּקוּנֵי זֶהר בְּחֻדְשׁ
אֱלוֹל מְבֹאֵר בְּהַקְדַּמַת פֶּסֶא מְלוֹךְ שְׁמַטְהַר הַגּוֹף וְהַנְּשָׁמָה. וְסִגְלָתוֹ לְקִרְבֵּי קֶץ
הַגְּאֻלָּה, וְכֵן כְּתוּב בְּאוֹר צְדִיקִים (סִימָן ל"ו סִימָן ב') אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁיִשְׁלִים סֵפֶר
הַתְּקוּנִים בְּיָמִים אֱלוֹ וְיִקְרִי יְרוּשָׁלַיִם מִתְּחִילִים בְּאֲמִירַת הַתְּקוּנִים
מַחְמָשָׁה עֶשֶׂר בְּאָב.

(טז) רְבִינוּ נַחְמָן מִבְּרֶסֶלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, הַפְּלִיג מֵאֵד
כְּמֹה פְּעָמִים בְּשַׁבַּח גְּדֻלַּת קְדֻשַׁת הַתְּקוּנֵי זֶהר

רְבִינוּ נַחְמָן מִבְּרֶסֶלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, יָדַע כֹּל דְּבָרֵי הַ"עֵץ חַיִּים"
וְ"פְרֵי עֵץ חַיִּים" וְכֹל כְּתָבֵי הָאֵר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה מִסֵּפֶר הַזֶּהר, וְהַעֲקָר
מִהַתְּקוּנִים. וְהַמּוֹבָן מִדְּבָרָיו הִזְהָ שְׁזָה הִזְהָ בִימֵי נְעוּרָיו. וְהַפְּלִיג מֵאֵד כְּמֹה
פְּעָמִים בְּשַׁבַּח גְּדֻלַּת קְדֻשַׁת הַתְּקוּנֵי זֶהר. וְהִזְהָ רְגִיל לְעֶסֶק בּוֹ בִּיּוֹתֵר גַּם
בְּכֹל הַשָּׁנָה, אֲפִלוּ שְׁלֹא בִימֵי אֱלוֹל.

בְּסֵפֶר סֵפֶר שִׁיחוֹת הַר"ן (אוֹת קכ"ח), כְּתוּב: בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים כְּלוּלִים כָּל
הַחֲכָמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם וְכו'.

(יז) עַל סֵפֶר הַתְּקוּנִים לְבַד לֹא יִסְפִּיקוּ אֲלֵפִים סְפָרִים וְכֹל עוֹרוֹת
אֵילֵי נְבִיּוֹת לְבֹאֵר עֵצֶם רְבוּי הַסּוּדוֹת וְרַמְיּוֹת שֵׁישׁ שָׁם

בְּסֵפֶר שִׁיחוֹת הַר"ן (אוֹת רפ"ה), כְּתוּב: שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ פֶּעַם אֶחָד
שֶׁדָּבַר בְּהַפְּלֵגַת גְּדוּלוֹת סוּדוֹת נוֹרְאוֹת תּוֹרַתְנוֹ הַקְּדוֹשָׁה. אָמַר: הֲלֹא כֹל סֵפֶר
תְּקוּנִים הוּא עַל תְּבַת בְּרֵאשִׁית לְבַד. וְעַל סֵפֶר הַתְּקוּנִים לְבַד לֹא יִסְפִּיקוּ
אֲלֵפִים סְפָרִים לְבֹאֵר עֵצֶם רְבוּי הַסּוּדוֹת שֵׁישׁ שָׁם, אֲשֶׁר לֹא יִכִּילֵם הַעִיּוֹן,
כִּיְדוּעַ לְכֹל גְּדֻלַּת קְדֻשַׁת הַתְּקוּנִים הַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבִיּוֹת לֹא
יִסְפִּיקוּ לְבֹאֵר סוּדוֹתָיו וְרַמְיּוֹתָיו וְכו'. וְכֹל סֵפֶר הַתְּקוּנִים עִם כָּל מַה שֶׁנִּכְלָל

בְּרִיךְ הוּא אָמַר, אֲנִי הוּא מוֹרְאִי, הֲאֵה סְהִיד
סְהִידוֹתָא דְשַׁקְרָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְמִשְׁה, דְּהֶכָּא
אָמַר אֱלֹהֵינוּ. (נ"א אֱלֹהֵיךְ) דְּאָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, מִשְׁה בְּדַרְגָּא עֲלָאָה יִתִּיר אֲתַאֲחַד,
עַל שְׂאָר נְבִיאֵי מְהִימְנִי. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אֲלִמְלָא הוּוּ יַדְעֵי בְּנֵי נִשְׂא מְלִין דְּאוּרִייתָא,
לִינְדַעוֹן דְּהָא לִית שׁוּם מְלָה בְּאוּרִייתָא, אוּ
אֲת בְּאוּרִייתָא, דְּלֹא אִית בְּה רְזִין עֲלֵאִין
וְיַקְרִיין.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל
מִשְׁה, שְׁכָאֵן אָמַר אֱלֹהֵינוּ (אֱלֹהֵיךְ).
שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשְׁה נֶאֱחַז
בְּדַרְגָּה יוֹתֵר עֲלִיוְנָה עַל שְׂאָר
הַנְּבִיאִים הַנֶּאֱמָנִים. וְאָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, אֲלִמְלָא הֵיּוּ יוֹדְעִים בְּנֵי
אָדָם דְּבָרֵי תוֹרָה, שְׁיַדְעוּ שְׁהֵרִי
אִין שׁוּם דְּבָר אוּ אוֹת בְּתוֹרָה
שְׂאִין בְּה סוּדוֹת עֲלִיוְנִים
וְנַכְבְּדִים.

הָא חֲזִי כְּתִיב, (שְׁמוֹת ט) מִשְׁה יַדְבֵּר וְהֶאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל. וְתַנִּינָן, מָאי בְּקוֹל. בְּקוֹלוֹ
שֶׁל מִשְׁה. וְשְׁפִיר הוּא, בְּקוֹלוֹ שֶׁל מִשְׁה
דְּיִיקָא, בְּהֵהוּא קוֹל דְּאִיהוּ אַחִיד בֵּיה, עַל כֹּל
שְׂאָר נְבִיאִין. (מִתְפָּן מִשְׁה אֲתוֹן עַל כֹּלְהוּ) וּבְגִין דְּאִיהוּ
אֲתַאֲחִיד עַל כֹּלְהוּ, בְּהֵהוּא קוֹל, דְּרַגָּא עֲלָאָה,
הוּוּ אָמַר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, יְיָ אֱלֹהֵיךְ, אִיהוּ
דְּרַגָּא דְּאֶקְרִי שְׁכִינְתָּא, דְּשְׂרִיא בְּגוּוֹיָהּ.
זַכָּאָה חוּלְקִיָּה.

בְּא וְרָאָה, כְּתוּב (שְׁמוֹת ט) מִשְׁה
יַדְבֵּר וְהֶאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל.
וְשִׁנְיָנוּ, מַה זֶה בְּקוֹל? בְּקוֹלוֹ שֶׁל
מִשְׁה. וְיָפָה הוּא. דְּרַקָּא בְּקוֹלוֹ
שֶׁל מִשְׁה, בְּאוֹתוֹ קוֹל שְׁהוּא
אַחוּז בּוּ עַל כֹּל שְׂאָר הַנְּבִיאִים.
(מִשְׁם מִשְׁה נוֹזֵן עַל כֹּלְם) וּמִשׁוּם שְׁהוּא
נֶאֱחַז עַל כֹּלְם בְּאוֹתוֹ קוֹל, דְּרַגָּה
עֲלִיוְנָה, הִיָּה אֹמַר לְיִשְׂרָאֵל: הִ'
אֱלֹהֵיךְ. הִיא דְּרַגָּה שְׁנַקְרָאת
שְׁכִינָה, שְׁשׁוּרָה בְּתוֹכְם. אֲשֶׁרִי
חֲלָקוּ.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁנִינּוּ קְלָלוֹת
שְׁבַתוֹרַת כְּהֵנִים - מִשְׁה מְפִי
הַגְּבוּרָה אֲמַרְן, וְשַׁבְּמִשְׁנֵה תוֹרָה
- מִשְׁה מְפִי עֲצָמוּ אֲמַרְן. מַה זֶה
מְפִי עֲצָמוּ? וְכִי תַעֲלֶה בְּדַעְתְּךָ
שְׁאֲפִלוּ אוֹתוֹ קְטִנָּה בְּתוֹרָה אָמַר
אוֹתָהּ מִשְׁה מְעֲצָמוּ?!

וְאִיָּא לָפָה הוּא, וְהֵרִי הַתְּעוֹרְרוּנִי.
לֹא שְׁנִינּוּ מְעֲצָמוּ, אֲלֵא מְפִי
עֲצָמוּ, וּמַהוּ? אוֹתוֹ קוֹל שְׁהוּא
אַחוּז בּוּ. וְעַל זֶה, הִלְלוּ מְפִי
הַגְּבוּרָה, וְהִלְלוּ מְפִי עֲצָמוּ, מְפִי
אוֹתָהּ דְּרַגָּה שְׁנַקְשֵׁר בְּה עַל שְׂאָר
נְבִיאִים הַנֶּאֱמָנִים. וְעַל זֶה כָּכָל
מְקוֹם אֱלֹהֵיךְ, וְכָאֵן אֱלֹהֵינוּ.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּנִינָן, קְלָלוֹת שְׁבַתוֹרַת
כְּהֵנִים, מִשְׁה מְפִי הַגְּבוּרָה אֲמַרְן.
וְשַׁבְּמִשְׁנֵה תוֹרָה, מִשְׁה מְפִי עֲצָמוּ אֲמַרְן.
מָאי מְפִי עֲצָמוּ. וְכִי סִלְקָא דַּעְתְּךָ דְּאֲפִילוּ אֲת
זַעֲרָא בְּאוּרִייתָא, מִשְׁה אָמַר לִיה מְגַרְמִיָּה.
אֲלֵא שְׁפִיר הוּא, וְהָא אֲתַעֲרָנָא, מְעֲצָמוּ לֹא
תְנִינָן, אֲלֵא מְפִי עֲצָמוּ. וּמָאי אִיהוּ.
הֵהוּא קוֹל דְּאִיהוּ אַחִיד בֵּיה. וְעַל דָּא, הִלְלוּ
מְפִי הַגְּבוּרָה. וְהִלְלוּ מְפִי עֲצָמוּ. מְפִי הֵהוּא
דְּרַגָּא דְּאֲתַקְשֵׁר בֵּיה עַל שְׂאָר נְבִיאֵי מְהִימְנִי.
וְעַל דָּא, בְּכָל אֲתֵר אֱלֹהֵיךְ, וְהֶכָּא אֱלֹהֵינוּ.

הָא חֲזִי, כְּמַה אִית לְהוּ לְבַנֵּי נִשְׂא לְאִסְתְּמַרָּא
אוּרְחִיָּהּ, בְּגִין דִּישְׁתַּדְלוּן בְּפִלְחָנָא
דְּמַאֲרִיהוֹן, וְיִזְפוּן לְחִי עֲלִמִין. תַּחֲתוֹת

בְּא וְרָאָה כְּמַה יֵשׁ לָהֶם לְבַנֵּי
אָדָם לְשִׁמּוֹר דְּרִכְיֵהֶם כְּדִי
שִׁישְׁתַּדְלוּ בְּעַבְדוֹת רַבּוֹנָם וְיִזְכוּ
לְחִי הַעוֹלָמִים. תַּחֲת כִּפְסָא הַמְלַף

כּוֹרְסֵיָא דְמַלְכָּא קְדִישָׁא, אֵית מְדוּרִין עַלְאִין.
וּבַהֲהוּא אַתְר דְּכוֹרְסֵיָא, מְזוּזָה אַתְקַשְׁר,
לְאַשְׁתְּזָבָא מִכַּמְה מְאָרִי דִינִין, (דף רס"ה ע"ב)
דִּזְמִינִין לְאַתְעָרָא בַּהוּ בְּכַנֵּי נְשָׂא, בַּהֲהוּא
עַלְמָא. פְּגוּזָא דָּא עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא
לְיִשְׂרָאֵל, וְיִהֵב לַהוּ פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, בְּגִין
דִּישְׁתַּדְלוֹן בַּהּ וּישְׁתַּזְבוּן בַּהּ אֵי עַלְמָא, מִכַּמְה
מְאָרִי דִינִין, מִכַּמְה מְקַטְרָגִי, דְּאִזְדְּמֹנוֹן בַּהּ
בְּכַנֵּי נְשָׂא בְּכָל יוֹמָא.

רְבִי חֵיָא אָמַר, הָאֵי מָאן דְּבַעֲי דִּיסְתַּמַּר
אוּרְחוּי, לֹא יַעֲבֵר עַל מֵיא דְּאוּשְׁדִין קָמֵי
פְּתַחָא. בְּגִין דְּתַמְזֵן שְׂרִי חַד שִׁידָא, וְהוּא בִין
תְּרִין דְּשִׁין דְּפְתַחָא, וְאַנְפוּי לְקַבְלִיה דְּפְתַחָא,
וְאַסְתְּכִי כָל מַה דְּעַבְדִין בְּבִיתָא, וְלֹא לְבַעֲי
לִיה לְאַיְנִישׁ דִּישְׁדֵי מֵיא בִין תְּרֵי תַרְעֵי. רְבִי
יִצְחָק אָמַר, מֵיִן צְלִילָן לִית לָן בַּהּ. וְהוּא דְלֹא
יוֹשִׁיט לֹון אֶרְחָ קְלָנָא. מְאֵי טַעֲמָא. בְּגִין דְּאִית
לִיה רְשׁוּ לְנִזְקָא. וְלֹא עוֹד אֶלָּא דִּיהֲדַר רִישִׁיה
לְקַבְלֵי בֵיתָא, וּבְכָל מַה דְּאַסְתְּכַל אַתְלַטְיָא.

תְּלַת מְאָה וְשְׁתֵּין וְחַמֵּשׁ, פְּחוּשְׁבָן יְמֵי שְׁתָּא,
אִית לִיה שְׁמִשִּׁין, דְּהוּא שְׁלִיט עַלִּיהוּ,
וְכַלְהוּ נְפַקִין עִם בַּר נֶשׁ, כַּד נְפִיק מִתְרַעָא
דְּבִיתֵיה. אָמַר רְבִי אֶלְעָזָר, כָּל דָּא בְּעֵי קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא לְנִטְרָא לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְקִין
שְׁמִיה קְדִישָׁא לְעִילָא, דְּאִיהוּ אוּרִייתָא,
וְאוּרִייתָא כְּלָא חַד שְׁמָא קְדִישָׁא אִיהוּ, וּמָאן
דְּאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, אֲשְׁתַּדַּל בְּשְׁמִיה.

הָא חֲזִי, בְּעֵי בַר נֶשׁ בְּפְתַחָא דְּבֵיתָא לְרִשְׁמָא
שְׁמָא קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ מְהִימְנוּתָא דְּכָלָא.
דְּהָא בְּכָל אַתְר דְּשְׁמָא קְדִישָׁא אֲשְׁתַּכַּח, זִינִין
בִּישִׁין לֹא מְשַׁתְּפַחֵי תַמְזֵן, וְלֹא יְכַלִּין לְקַטְרָגָא
לִיה לְבַר נֶשׁ, כְּמַה דְּכַתִּיב, (תהלים צא) לֹא תִאֻנָּה
אַלְיָךְ רְעָה וְגו'.

הַקְדוּשׁ יֵשׁ מְדוּרִים עַלְיוֹנִים,
וּבְאוּתוֹ מְקוֹם שֶׁל הַכֶּסֶף נִקְשְׁרַת
מְזוּזָה לְהַנְצִיל מִכַּמְה בְּעַלֵי דִינִים
שְׁעִתִּידִים לְהַתְעוֹרֵר בְּהֵם בְּכַנֵּי
הָאָדָם בְּאוּתוֹ הַעוֹלָם. כְּמוֹ זֶה
עָשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
לְיִשְׂרָאֵל, וְנָתַן לָהֶם מְצוּוֹת
הַתּוֹרָה כְּדֵי שְׁיִשְׁתַּדְּלוּ בַּהּ,
וְיִנְצְלוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה מִכַּמְה בְּעַלֵי
דִינִים וּמִכַּמְה מְקַטְרָגִים
שְׁמִדְמִינִים לְכַנֵּי אָדָם בְּכָל יוֹם.

רְבִי חֵיָא אָמַר, זֶה מִי שְׂרוּצָה
שְׁיִשְׁמַר דְּרַכֵּיו, לֹא יַעֲבֵר עַל מִים
שְׁשַׁכּוּ לְפָנָי הַפְּתַח, כִּי שָׁם
שׁוֹרָה שֶׁד אֶחָד, וְהוּא בִין שְׁנֵי
מִשְׁקוּפֵי הַפְּתַח, וּפְנִיּוֹ כְּנֶגֶד
הַפְּתַח, וּמִסְתַּכֵּל עַל כָּל מַה
שְׁעוֹשִׂים בְּבֵיתָא, וְלֹא צְרִיף לְאָדָם
לְשַׁפֵּךְ מִים בִּין בְּנֵי שְׁעָרִים. רְבִי
יִצְחָק אָמַר, אֵינִן לָנוּ עֶסֶק בְּמִים
צְלוּלִים, וְהוּא שְׁאֵל יִשְׁפֹךְ אוֹתָם
בְּדַרְדַּף קְלוּן. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שִׁישׁ לוֹ רְשׁוּת לְהִזְיֵק. וְלֹא עוֹד,
אֶלָּא שְׁיִחְזִיר רֵאשׁוּ כְּנֶגֶד הַבַּיִת,
וּבְכָל מַה שְׁמִסְתַּכֵּל - מִתְקַלֵּל.

יֵשׁ לוֹ שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְשִׁשִּׁים
וְחַמֵּשֶׁה שְׁמִשִּׁים כְּמִנְיַן מוֹת
הַשָּׁנָה, שְׁהוּא שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם,
וְכָלֶם יוֹצְאִים עִם הָאָדָם כְּשִׁיּוּצָא
מִשְׁעַר בֵּיתוֹ. אָמַר רְבִי אֶלְעָזָר,
כָּל זֶה רוּצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
לְשַׁמַּר אֶת יִשְׂרָאֵל, וְהַתְקִין שְׁמוֹ
הַקְדוּשׁ לְמַעְלָה, שְׁהִיא הַתּוֹרָה,
וְהַתּוֹרָה כְּלָה הִיא שֵׁם קְדוּשׁ
אֶחָד, וּמִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה
מִשְׁתַּדַּל בְּשְׁמוֹ.

בְּא וּרְאָה, צְרִיף אָדָם לְרִשֵׁם
כְּפְתַח בֵּיתוֹ שֵׁם הַקְדוּשׁ, שְׁהוּא
אֲמוּנַת הַכֹּל. שְׁהֵרִי בְּכָל מְקוֹם
שְׁהֵשֵׁם הַקְדוּשׁ נִמְצָא, לֹא
נִמְצָאִים שָׁם מִינִים רְעִים, וְלֹא
יְכוּלִים לְקַטְרַג לְאָדָם, שְׁכַתּוּב
(תהלים לא) לֹא תִאֻנָּה אֲלִיךָ רְעָה
וְגו'.

(מזוזה נקראת) מקום שפּתח הבית שורה, כדגמא שלמעלה, מקום שפּתח הבית העליון שורה נקרא מזוזה, שהוא תקון הבית ופּתח הבית. מאותה מזוזה בורחים בעלי שְמירת החקים. בעלי הדינים לא נמצאים לפניה. וכנגד זה למטה, כשאַדס מתקין מזוזה לבית והשם הקדוש הזה רשום באותיותיו, האדם הזה מתעטר בעטרות רבונו, ולא קרבים לפתח ביתו מינים רעים ולא נמצאים שם.

רבי אבא היה בא מלראות את רבי שמעון, פגע בו רבי יצחק, אמר לו, מאין באת בעל האור? איש שנדבק באש אוכלת כל יום, הרי האור שורה עמו. אמר לו, שנינו שחייב על האדם לקבל פני שכינה בכל ראש חדש ושבתות, ומיהו? רבו. כל שכן מגורה העליונה הקדושה שכל בני העולם רוצים לקבל פניו. אמר רבי יצחק, אחר עמד ואקבל פני השכינה, ואטעם מאותם דברים עליונים שטעמת לפניו.

פתח רבי אבא ואמר, (שם כג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים. שיר זה לא כתוב מי אמרו. אלא בכל מקום שהוא סתום, רוח הקדש אמרה על פנסת ישראל בגלות. הישבי בשמים! היושב צריך לו לכתב! מה זה הישבי?

א"ר בארנו, מי שרוצה להתפלל תפלתו לפני המלך הקדוש, צריך לבקש מעמק הכל להוריק ברכות למטה, כמו שכתוב (שם קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'. ויוד' זו היא יתרה, עמק הכל היא, וביזה צריך לבקש בקשתו, להוריק ברכות לאותו מקום שנקרא

(מזוזה אקרי). אתר דפתחא דביתא שריא, כגוונא דלעילא, אתר דפתחא דביתא עלאה שריא, מזוזא אקרי. דהוא תקונא דביתא, ופתחא דביתא. מההיא מזוזה ערקין מארי נימוסין, מארי דדינין קמיה לא משתפחין. וקבל דא לתתא, פד בר נש אתקין מזוזה לפתחא דביתא, והאי שקא קדישא רשים באתווי, האי בר נש אתעטר בעטרוי דמאריה, ולא קרבין לפתחא דביתיה זינין בישינו, ולא משתפחי תמן.

רבי אבא הוה אתי מלמחמי לרבי שמעון, פגע ביה רבי יצחק, אמר ליה מאן אתי, מאריה דנהורא, גבר דאתדבק בנורא דאכלא כל יומא, הא נהורא עמיה שרי. אמר ליה, תנינן דחיובא עליה דבר נש, לקבלא אפי שכינתא, בכל ריש ירחי ושפתי. ומאן איהו. רביה. כל שפן בוצינא עלאה קדישא, דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי. אמר רבי יצחק, אהדרנא עמד, ואקבל אנפי שכינתא, ואטעם מאינון מלין עלאין, דאטעמת קמיה. פתח רבי אבא ואמר, (תהלים קכג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. שיר דא, לא כתיב מאן אמרו. אלא בכל אתר דאיהו סתים, רוח הקדש אמרו עלייהו דישראל בגלותא. היושבי בשמים, היושב מיבעי ליה, מאי היושבי.

א"ר אוקימנא, מאן דבעי לצלעה צלותיה קמי מלכא קדישא, בעי למבעי מעמיקתא דכלא, לארקא ברכאן לתתא, כמה דכתיב, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יי'. והאי יוד' תיר, עמיקתא דכלא היא, ובהאי בעי למבעי בעותיה, לארקא ברכאן ליהוה אתר דאקרי שמים, לאתזנא

שמים, להזיז ממנו את הכל. ועל זה הישבי בשמים, בשמים ממש. שפשאותן ברכות שופעות ונמשכות מאותו מקום עמק הכל, ומתלישבים במקום שנקרא שמים, אז ברכות נמצאות בעליונים ובתחתונים.

בעיני עבדים אל יד אדוניהם, מה זה בעיני עבדים? אלו אותם שאר גדולי העמים שלא נזונים אלא משירי (גוף) נוף האילן שישראל נדבקים בו. וכשישראל לוקחים ברכות מאותו מקום, כלם מתברכים מישראל.

בעיני שפחה אל יד גברתה - זוהי השפחה שבארנו, שהקדוש ברוך הוא הרג את הכח שלה במצרים, שהרי אין כח שלה אלא רק כששופע מתמצית של ארץ ישראל. וארץ ישראל נקראת גברתה, ועל זה כתוב (משלי ל) תחת שלוש רגזה ארץ. איזו ארץ? זו ארץ ישראל, כמו שנתבאר. תחת עבד פי למלוך - אלה אותם עבדים שאמרנו. כשנתן השלטון לאחד מהם. וזהו שכתוב אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. שפחה פי תירש גברתה (מי היא) - זוהי שפחה כמו שאמרנו.

בא וראה, מצד השפחה הזו יוצאים כמה שומרי חק בעלי דינים, מקטרגים כנגד ישראל כדי לקטרג עליהם, והקדוש ברוך הוא עושה לישראל שמירה פאב שרופה לשמר את בנו מהכל. אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, כמה מקטרגים מזמנים כנגדכם, השתדלו בעבודתי, ואני אשמר אתכם מבחוז, ואתם תהיו זמינים בכתיהם בפנים וישנים במטותיכם, ואני אשמר אתכם מבחוז וסביב מטותיכם.

מניה כלא, ועל דא היושבי בשמים, בשמים ממש, דכד אינון ברכאן נגידו ואתמשכו מההוא אתר עומקא דכלא, ואתישבן באתר דאקרי שמים, כדין ברכאן משתפחי בעלאי ותתאי.

כעיני עבדים אל יד אדוניהם, מאי כעיני עבדים. אלין אינון שאר רבירבי עמין, דלא אתזנו אלא משירא (ס"א נופא) נופא דאילנא, דישראל מתדבקי ביה. וכד ישראל נטלין ברכאן מההוא אתר, פלהו מתברכן מישראל.

בעיני שפחה אל יד גברתה, דא היא שפחה דאוקימנא, דקטיל קדשא בריך הוא חילא דילה במצרים, דהא לית חילא דידה, אלא כד אתנגיד מתמצית דהאי ארץ ישראל. וארץ ישראל (דף וס"ו ע"ב) גברתה אקרי. ועל האי כתיב, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ. מאן ארץ. דא ארץ ישראל, פמה דאתמר. תחת עבד פי ימלוך, אלין אינון עבדים דקאמרן. כד אתיהיב שלטנותא לחד מניהו. ודא הוא דכתיב, אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. שפחה כי תירש גברתה (ס"א מאי היא) דא היא שפחה דקאמרן.

הא חזי, מסטרא דהאי שפחה, נפקי כמה גרדיני טהירין, מקטרגין לקבלייהו דישראל, ולקטרגא לון. וקודשא בריך הוא עביד להו לישראל נטירו, כאפא דבעי לנטרא לבריה מן כלא. אמר קדשא בריך הוא לישראל, כמה מקטרגין זמינין לקבליכו, אשתדלו בפולחני, ואנא אהא נטיר לכו לבר. ואתון תהווין זמינין בבתיכון מלגו, ונימי בערסיכון, ואנא אהא נטיר לכו לבר, וסוחרני ערסיכו.

ובא וראה, בשעה שאותם מינים רעים קרבים לפתחו של האדם, וזקפים ראש ומסתכלים בשם הקדוש שגראה בחוץ, שהוא שדי, שמתעטר בעטרוטיו. שם זה שולט על כלם, ממנו הם פוחדים ובורחים, ולא קרבים לפתח האדם.

אמר לו רבי יצחק, אם כך, שירשם האדם שם זה בפתח הבית ולא יותר. למה כל הפרשה? אמר לו, יפה הוא, שהרי שם זה לא מתעטר אלא באותן אותיות בלבד, רשומות ברשם המלך, וכשנכתבת כל הפרשה, אז שם זה מתעטר בעטרוטיו, ויוצא המלך עם כל חילותיו, כלם רשומים ברשם המלך, ואז פוחדים ממנו ובורחים מפניו.

בא וראה, והי"ה שם קדוש מלמטה למעלה, ועל זה שדי נרשם מבחוץ כנגד שם זה. והי"ה מבפנים, שדי"י מבחוץ. שיהיה האדם שמור מכל הצדדים, מבפנים ומבחוץ. אמר רבי אבא, כמה חילות קדושים זמינים באותה שעה שמניח אדם מזוזה בשער שלו, כלם מכריזים ואומרים: (תהלים קיח) זה השער לי' וגו'.

אשרי חלקם של ישראל, אז נודעים ישראל שהם בני המלך הקדוש, שהרי כלם נרשמו ממנו. נרשמו בגופם ברשם קדוש, נרשמו בלבבם בעטופם של מצוה, נרשמו בראשיהם בבתי התפלין בשם רבונם, נרשמו בידיהם ברצועות הקדשה, נרשמו בנצליהם בנצלי מצוה, נרשמו בחוץ בזריעה בקצירה, נרשמו בבתיהם במזונות הפתח. רשומים בכל שהם בני המלך העליון. אשרי חלקם.

והא חזי, בשעתא דאינון זינגין בישין קריבין לפתחא דבר נש זקפן רישא, ומסתכלן בשמא קדישא דאתחזי לבר, דאיהו שדי, דמתעטר בעטרוי, שמא דא שליט על כלהו, מגיה דחלין וערקין, ולא קרבין לפתחא דבר נש.

אמר ליה רבי יצחק, אי הכי, ירשום בר נש שמא דא בפתחא דביתא, ולא יתיר, אמאי כל פרשתא. אמר ליה שפיר הוא, דהא שמא דא לא אתעטר, אלא באינון אתוון כלהו, רשימין ברשימא דמלפא, וכד אכתב כל פרשתא, כדין שמא דא מתעטר בעטרוי ונפיק מלפא בכל חילוי, כלהו רשימין ברשימא דמלפא, כדין דחלין מגיה, וערקין מקמיה.

הא חזי, והיה שמא קדישא, מתתא לעילא. ועל דא, שדי אתרשים מלבר, לקבלי שמא דא. והי"ה מלגו, שדי"י מלבר. למהוי נטיר בר נש מפל סטרין מלגאו ומלבר. אמר רבי אבא, כמה חילין קדישין זמינין בההיא שעתא דאנח בר נש מזוזה לתרעיה, כלהו מכריזי ואמרי (תהלים קיח) זה השער לי' וגו'.

זכאה חולקיהון דישראל, כדין אשתמודען ישראל דאינון בני מלפא קדישא, דהא כלהו אתרשימו מגיה. אתרשימו בגופייהו, ברשימא קדישא. אתרשימו בלבושייהו, בעטופייהו דמצוה. אתרשימו ברישייהו, בבתי דתפילי, בשמא דמאריהון. אתרשימו בידייהו, ברצועי דקדושא. אתרשימו במסאנייהו, במסאנא דמצוה. אתרשימו לבר, בזריעה בחצדא. אתרשימו בבתייהון, במזוזה דפתחא. בכלא רשימין דאינון בני מלפא עלאה, זכאה חולקיהון.

עד דהוו אַזלי, אַמר רבי אבא, מַאי דְכְתִיב, (ירמיה ב) אוֹתִי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לְחַצְבוֹת לָהֶם בְּאֵרוֹת וְגו' אוֹתִי עֲזָבוּ, דָּא הוּא מָאן דְּמִשְׁקַר בְּאֵת רְשִׁימָא קְדִישָׁא. וּבְמָה מִשְׁקַר בִּיה. דְּעִייל לִיה בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (מלאכי ב) וּבְעַל בֵּת אֵל נִכְר, דְּאֶקְרִי (ירמיה ב) בְּאֵרוֹת נִשְׁבְּרִים. דְּהָא עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת אֶקְרוּ בּוֹרוֹת נִשְׁבְּרִים.

וְדִישְׁרֵאֵל, אֶקְרִי בְּאֵר מְקוֹר מַיִם חַיִּים, דָּא רְשׁוּתָא קְדִישָׁא, מְהִימְנוּתָא קְדִישָׁא. וְאֶקְרִי בְּאֵר מְבוּעֵי דְמִיין צְלִילָן, נְפִקִין וְנִזְלִין מְנַה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שיר השירים ד) וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן. (משלי ה) וְנִזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ. וּכְתִיב (שיר השירים ד) מְעַן גְּנִים בְּאֵר מַיִם חַיִּים. סְטָרָא אַחְרָא אֶקְרִי בְּאֵר נִשְׁבְּרִים. אֲשֶׁר לֹא יְכֻלוּ הַמַּיִם. (ס"א מחו, אלא תהוא וכו').

תָּא חֲזִי, נְהֵרָא דְנָגִיד וְנִפְיק, אֲשֶׁקִי לְכָל גִּבְנֵתָא, (ס"א ורוי לכל גינתא) וְרוּי לְכָל אַתְרַּא וְאַתְרַּא, כְּמָה דְאֹקִימְנָא, עַד דְּמַלִּי (נ"א דמטי) לְהֵהוּא אַתְרַּא בְּגִנְתָּא, דְּאֶקְרִי בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּמִתְמַן אֲתַזְנוּ עַלְאִין וְתַתְּאִין, (נ"א עלמין תתאין) כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית ב) וּמַשְׁם יִפְרֵד.

וְכֵרַּא אֵינוֹן סְטָרִין דְּסְטָר שְׂמַאלָא, לֹא מִשְׁתַּקְּיִין מֵהֵהוּא נְבִיעֵו דְמִיין נְבִיעֵין, בְּגִין דְּאֵינוֹן מִסְטָרָא דְשָׂאָר עַמִּין, וְאֶקְרוּ בּוֹרוֹת נִשְׁבְּרִים. וּמָאן דְּמִשְׁקַר בְּשְׂמַא (נ"א בְּרִשִׁמָּא) קְדִישָׁא בְּהֵהוּא סְטָרָא, אַתְדִּבֵּק בְּבְּאֵרוֹת נִשְׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יְכֻלוּ הַמַּיִם, וְלֹא עֵיילִי לְתַמָּן. וְהֵהוּא דְזָכִי לְנִטְרָא לִיה, זְכִי לְאַתְשִׁקִיָּיא מֵהֵהוּא נְבִיעֵו דְנִחְלָא (בעלמא דין) בְּעַלְמָא דְאַתִּי, וְזָכִי דְאַתְמַלִּי הֵהוּא בְּאֵר עַלְמָא, לְנִגְדָא בְּרַכָּאן לְעִילָא וְתַתְּא. זַפְּאָה אִיהוּ בְּעַלְמָא דִּין, וּבְעַלְמָא דְאַתִּי, עַל דָּא

עַד שְׁהִיו הוֹלְכִים אָמַר רבי אבא, מָה זֶה שְׁכָתוּב (ירמיה ב) אֲתִי עֲזָבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לְחַצְבוֹת לָהֶם בְּאֵרוֹת וְגו' אוֹתִי עֲזָבוּ - זְהוּ מִי שְׁמִשְׁקַר בְּאוֹת הַרְשָׁם הַקְדוּשׁ. וּבְמָה מִשְׁקַר בּוֹ? שְׂמַכְנִיסוּ בְּרִשׁוֹת אַחְרַת, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (מלאכי ב) וּבְעַל בֵּת אֵל נִכְר, שְׁנַקְרַת בְּאֵרוֹת נִשְׁבְּרִים. שְׁהִי עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת וְנִקְרְאוּ בּוֹרוֹת נִשְׁבְּרִים.

וְשִׁיר יִשְׂרָאֵל נִקְרַת בְּאֵר מְקוֹר מַיִם חַיִּים, זֶה הַרְשׁוֹת הַקְדוּשָׁה, הַאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, וְנִקְרַת בְּאֵר נּוֹבְעַת, שְׁמַיִם צְלוּלִים יוֹצֵאִים וְנִזְלִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (שיר ד) וְנִזְלִים מִן לְבָנוֹן. (משלי ה) וְנִזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ. וְכְתוּב (שיר ד) מְעַן גְּנִים בְּאֵר מַיִם חַיִּים. הַצַּד הָאֲחֵר נִקְרַא בְּאֵר נִשְׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יְכֻלוּ הַמַּיִם. (מחזיק אלא תהוא וכו').

בְּאֵר וְרָאָה, נְהַר שְׁשׁוּפֵעַ יוֹצֵא מִשְׁקָה לְכָל הַגֵּן (ומרוה לכל הגן) וּמְרוּה לְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם, כְּמוֹ שְׂבַאֲרָנוּ, עַד שְׂמַמְלָא (שמגניע) אוֹתוֹ מְקוֹם בְּגֵן, שְׁנַקְרַת בְּאֵר מַיִם חַיִּים. וּמַשְׁם נּוֹזְמִים עַלְיוֹנִים וְתַתְּוֹנִים (עולמות תחתונים), כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (בראשית ב) וּמַשְׁם יִפְרֵד.

וְכֵרַּא אוֹתָם צְדָדִים שֶׁל צַד שְׂמַאל לֹא מִשְׁקִים מְאוּתָהּ נְבִיעַת הַמַּיִם הַנוֹבְעִים, מִשּׁוֹם שְׁהֵם מַצַּד שָׂאָר הָעַמִּים, וְנִקְרְאוּ בְּאֵר נִשְׁבְּרִים. וּמִי שְׁמִשְׁקַר בְּשֵׁם (בְּרִשָׁם) הַקְדוּשׁ בְּאוֹתוֹ צַד, נִדְבֵּק בְּבְּאֵר נִשְׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יְכֻלוּ הַמַּיִם, וְלֹא נִכְנָסִים לְשֵׁם. וְאוֹתוֹ שְׁזוּכָה לְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ, זוּכָה לְהִיּוֹת מִשְׁקָה מְאוּתוֹ מְבוּעַ שֶׁל הַנּוֹחַל (בעולם הזה) בְּעוֹלָם הַבָּא, וְזוּכָה שְׁתַּתְּמַלָּא אוֹתָהּ בְּאֵר עַלְיוֹנָה לְהַשְׁפִּיעַ בְּרִכוֹת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. אֲשֶׁרִיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עַל זֶה כְּתוּב, (ישעיה נח) וְהִיִּית בְּגֵן רוּחַ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֲל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

